

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **D. S.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem Žižkova 791/25, Kyjov, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2018, čj. 1334/2018-900000-311, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2019, čj. 62 Af 28/2018-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Dne 9. 12. 2015 provedl pověřený celní orgán na základě soudního příkazu prohlídku žalobcova rodinného domu a dalších nemovitostí k němu náležejících. Nalezl a zajistil při ní mimo jiné 160 litrů dolihovaného vína (obsahujícího 20,6% ethanolu, jak vyplynulo z analýzy Celně technické laboratoře Generálního ředitelství cel, jíž nechal pověřený celní orgán podrobit vzorky zajištěné tekutiny), které je předmětem daně podle § 93 odst. 4 zákona 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Jelikož žalobce skladoval dolihované víno v množství více než 20 l, tedy větším, než kolik zákon [§ 4 odst. 5 písm. f) zákona o spotřebních daních] umožňuje skladovat pro „osobní spotřebu“, aniž prokázal jeho řádné zdanění či oprávněné nabytí bez daně, vyměřil mu Celní úřad pro Jihomoravský kraj dne 31. 7. 2017 z moci úřední daň z vína a meziproductů ve výši 3 744 Kč za zdaňovací období prosinec 2015 [podle § 4 odst. 1 písm. f) a § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních]. Žalobce podal proti platebnímu výměru celního úřadu odvolání, které žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud rovněž zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Namítá v ní, že celní orgány nesprávně zjistily skutkový stav. Zemědělskou nemovitost, v níž bylo nalezeno dolihované víno, užíval stěžovatelův otec a stěžovatel víno zdědil po otci, což dokládá soudním rozhodnutím o dědictví. Celní orgány se nezabývaly stářím a původem vína. Pokud by tak učinily, zjistily by, že si ho pořídil stěžovatelův zemřelý otec za svého života pro vlastní potřebu jako tzv. archiv. Stěžovatel není schopen prokázat, jak a kdy jeho otec víno získal a jak hradil daně, je však přesvědčen, že otec víno řádně zdanil v okamžiku, kdy si ho pořizoval.

[4] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Stěžovatel podle něj neunesl své důkazní břemeno, ani v řízení před krajským soudem nepožadoval doplnit dokazování. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel se stal plátcem spotřební daně, neboť vybrané výrobky skladoval, nikoli nutně vlastnil.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Stěžovatel byl shledán plátcem daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, podle něhož je plátcem daně *právníká nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; (...).*

[7] Podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních vzniká *povinnost daň přiznat a zaplatit také dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje plátcí uvedenými v § 4 odst. 1 písm. f) nebo dnem zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel, nebo že je drží, a to tím dnem, který nastal dříve.*

[8] Celní úřad vyměřil stěžovateli spotřební daň ke dni 9. 12. 2015, v němž proběhla prohlídka stěžovatelových prostor a v němž celní orgány našly u stěžovatele dolihované víno. Stěžovatelovu povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň vztáhly ke skutečnosti, že stěžovatel *skladoval* dolihované víno (předmět spotřební daně) v okamžiku domovní prohlídky. O těchto skutečnostech není mezi stěžovatelem a celními orgány sporu. Celní orgány z nich učinily správný závěr, že stěžovatel je plátcem spotřební daně. Tento závěr má oporu ve správním spisu. Stěžovatelova námitka, že celní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, je proto nedůvodná.

[9] NSS se ztotožňuje s úvahami krajského soudu vyslovenými v bodech 14 a 15 jeho rozsudku. Stěžovatel bez ohledu na to, zda bylo v době prohlídky ukončeno dědické řízení o pozůstalosti jeho otce, či nikoli (stěžovatelův otec zemřel dne 20. 9. 2014), skladoval vědomě víno ve svých nemovitostech. Měl k vínu proto nejužší vztah ve smyslu rozsudku NSS ze dne 5. 4. 2018, čj. 7 Afs 18/2018-27. Z tohoto pohledu není podstatné, kterým okamžikem stěžovatel nabyl víno do svého vlastnictví.

[10] Pokud chtěl stěžovatel účinně zpochybnit závěry celních orgánů o tom, že je plátcem spotřební daně, bylo na něm, aby *tvrdil a prokázal*, že víno nepodléhá zdanění,

například proto, že je od daně osvobozeno či daň již byla uhrazena (srov. § 92 odst. 3 daňového řádu). To však stěžovatel v řízení před celními orgány ani před krajským soudem neučinil. Vyslovil pouze domněnku, že jeho otec víno řádně zdanil při jeho pořízení. To zjevně nestačí.

[11] Stěžovatel v řízení před NSS označuje za „rozhodující“ skutečnosti doklad o dědickém řízení (kvůli zjištění původního majitele) a zjištění stáří vína. NSS vysvětlil v bodě [9], že na určení stěžovatele jako skladovatele vybraných výrobků nemá vliv skutečnost, že jej do své smrti vlastnil stěžovatelův otec. Nic dalšího o původu vína stěžovatel ani netvrdil, ani neprokázal.

[12] Jelikož stěžovatel skladoval víno v množství větším než 20 litrů, nemůže uspět ani s vysvětlením, že ho otec či po něm stěžovatel uchovávali pro osobní spotřebu [podle § 4 odst. 5 písm. e) zákona o spotřební dani se pro účely § 4 odst. 1 písm. f) za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu považuje množství, které u meziproduktů nepřesahuje 20 l].

[13] Stěžovatel se rovněž mýlí, když namítá, že bylo povinností celních orgánů zjistit stáří vína.

Obecně v daňovém řízení platí, že daňový subjekt je povinen prokázat skutečnosti, které sám tvrdí (srov. § 92 odst. 3 daňového řádu a např. rozsudky ze dne 9. 2. 2005, čj. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb. NSS, *CE WOOD*, a ze dne 27. 11. 2014, čj. 9 Afs 47/2014-74, bod 21). Přestože je povinností správce daně dbát na to, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (§ 92 odst. 2 daňového řádu), není daňové řízení založeno na zásadě vyšetřovací (k tomu srov. rozsudek ve věci *CE WOOD*).

[14] Stěžovatel v průběhu daňového řízení stářím vína neargumentoval, celní orgány proto nebyly povinny ho z úřední povinnosti zkoumat. V daňovém řízení stěžovatel sdělil, že mu o původu, výrobě a účelu skladování vína není nic známo. V žalobě uvedl, že byly výrobky staršího původu v rozmezí až 15 let a celní orgány nevzaly v potaz doklady o spotřební dani, kterou zaplatili pěstitelským pálenicím jak on sám, tak jeho otec. Žádné doklady však stěžovatel nikdy nepředložil. V řízení před NSS pak tvrdí, že dolihované víno měl jeho otec jako svůj archiv.

[15] Stěžovatelova tvrzení jsou především nekonzistentní, a proto nevěrohodná. Krom toho stěžovatel nevyvozuje ze stáří vína ani žádné skutečnosti, které by mohly mít právní důsledky (například že víno získal jeho otec tak dávno, že fakticky není možné prokázat jeho zdanění standardními doklady, či že víno vzniklo v době, kdy se na něj spotřební daň nevztahovala). Stěžovatel svá neúplná tvrzení ani nijak nedoložil.

[16] NSS neshledal v rozhodnutích žalovaného ani krajského soudu žádné vady. Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl.

[17] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému pak nevznikly náklady, které by se vymykaly z jeho běžné činnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu